

ରଞ୍ଜନ

ଧୂଜଟି ଚନ୍ଦ୍ର

ରଞ୍ଜନେର କଥା ଭାବି, ଓକେ ନିଯେ ପରୀକ୍ଷା କରି
କ୍ରମଶ ଅବାକ ହଇ, ଦେଖି ଓର ଅପାର ମହିମା,
ଚାରମାତ୍ରାର ହୟ ସେଇ ଧବନିର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ପେଲେ
ଆବାର ଅକ୍ଷୟବୃତ୍ତେ ଚକିତେଇ ତିନ ହୟେ ଯାଇ
ଏହଭାବେ ଟେର ପାଇ ଆମି କିପ୍ର ଶ୍ଵାସାଘାତେ ଓର
ଦୁଇ ମାତ୍ରାର ଚେହାରା, ତବୁ ସ୍ଵଳନ ହୟନା କଥନୋ
ସତଇ ବାଡ଼ାଇ କମାଇ ଐ ଏକ ନିର୍ବିକାର ସେ—
ପୁରନୋ ଥଲେ ନିଯେ ଚଲେ ଯାଇ ନତୁନ ବାଜାରେ ।

ଅନ୍ଧକାର

ଜୟତୀ ରାଯ়

ଏକା ଅନ୍ଧକାର ଝୁଁକେ ଆଛେ
ଗାଛେର ତଳାଯ ଜଳାଶୟେ,
ସୁମନ୍ତ ନଦୀର ତୀର ଘେଁଯେ
ଠାଯ ବସେ ଆଛେ ଅନ୍ଧକାର—
ତାକେ ଦେଖଛେ ନିଦ୍ରାହୀନ ରାତ,
ତାକେ ଦେଖଛେ କାର୍ଣ୍ଣିଶେର କବୁତର
ଆର ଆକାଶେର ନୀଳ ନୀଳ ତାରାର ତବକ;
ଘରେର ଭିତରେ ଜମା ଅଭିମାନ,
ହୀନ ଅପମାନ, ଅସଫଳ ସମୟେର
ସବୁଟୁକୁ ନିଂଡେ ନିଯେ ଅନ୍ଧକାର
ଏକା ବସେ ଆଛେ ନିଃଶବ୍ଦେ ନିର୍ଜନେ—
ଅନ୍ଧକାରେ ଫୁଲ ଫୋଟେ,
ଅନ୍ଧକାରେ ଯାବତୀଯ ବୀଜେର ରୋପଣ,
ପ୍ରେମେର ଘନିଷ୍ଠ ଉଚ୍ଚାରଣ,
ଅନ୍ଧକାରେ, ସୃଜନେର ବିଶୁଦ୍ଧ ଆଚାର,
ତବୁ ଏକା ଅନ୍ଧକାର ବିର୍ମର୍ଯ୍ୟ ଉପେକ୍ଷା ନିଯେ
ଝୁଁକେ ଆଛେ ଗାଛେର ତଳାଯ, ଜଳାଶୟେ
ସୁମନ୍ତ ନଦୀର ତୀର ଘେଁଯେ ଠାଯ
ବସେ ଆଛେ ଅନ୍ଧକାର ଏକା ।